

Budskapet til Verdensmisjonsdagen 2019

Det er nå ekstraordinær misjonsmåned, og søndag 20. oktober er den årlige Verdensmisjonsdagen. I sitt budskap til Verdensmisjonsdagen oppfordrer pave Frans oss til å la dåpens gaver bære frukt. «Gi som gave det dere fikk som gave». Gå ut, gå i møte, gå sammen, gå langt. «Som Far har sendt meg, sender jeg dere.»

Oversatt av Vuokko-Helena Caseiro – Vatikanstaten

Døpt og utsendt: Kristi Kirke på misjon i verden

Kjære brødre og søstre,

til minne om at det er hundre år siden pave **Benedikt XV**s apostoliske brev *Maximum illud* ble **promulgert** (30. november 1919), har jeg bedt hele Kirken om å leve **oktober måned 2019** som en ekstraordinær misjonstid. Dette fremsynte brevet bekrefter for meg hvor viktig det fortsatt i dag er å fornye Kirkens misjonsinnsats, å tilføre friske evangeliske impulser til dens misjon, som er å forkynne og bringe verden frelsen i Jesus Kristus, død og oppstanden.

Tittelen på dette budskapet er som temaet for misjonsmånedens oktober: «*Døpt og utsendt: Kristi Kirke på misjon i verden*». Feiringen av denne måneden vil først av alt hjelpe oss å gjenoppdage misjonsmeningen med vår trostilslutning til Jesus Kristus, den tro som ble skjenket oss i dåpen. Vi tilhører Gud som hans barn, og i denne tilhørigheten lever vi aldri individuelt, men alltid kirkelig: Av fellesskapet med Gud, Fader og Sønn og Helligånd, oppstår et nytt liv sammen med mange brødre og søstre. Og dette guddommelige livet er ikke til salgs – vi bedriver ikke **proselyttisme** – men en rikdom til å gi bort, til å meddele, til å forkynne: Det er dette som er meningen med misjon. Vi deler på det vi fikk som gave (jf. **Matt 10,8** i Bibel 2011), uten å holde noen utenfor. Gud vil at alle mennesker skal bli frelst ved at de takket være Kirken, frelsens universelle sakrament, lærer sannheten å kjenne og erfarer hans barmhjertighet (jf. **1 Tim 2,4; 3,15; Lumen gentium, 48**).

Kirken er på misjon i verden: Troen på Jesus Kristus gir oss tingenes egentlige dimensjon, for den lar oss se verden med Guds øyne og hjerte; håpet åpner oss for de evige horisonter ved det guddommelige liv, som vi virkelig tar del i; kjærligheten, som vi får en forsmak på i

sakramentene og i nestekjærligheten, driver oss til jordens ender (jf. **Mi 5,3; Matt 28,19; Apg 1,8; Rom 10,18**). En Kirke på vei ut til de ytterste grenser krever utholdende og vedvarende misjonsvendt omvendelse. Hvor mange helgener, hvor mange troende menn og kvinner, vitner for oss! De viser oss at denne ubegrensede åpenheten er mulig, at det lar seg gjøre å gå ut i barmhjertighet, drevet av kjærligheten, som gir, ofrer og ikke setter noen betingelser (jf. **2 Kor 5,14–21**)! Må den som forkynner Gud være en Guds mann (jf. *Maximum illud*).

Dette er et oppdrag berører oss direkte: Jeg er alltid en misjon; du er alltid en misjon; enhver døpt mann og enhver døpt kvinne er en misjon. Den som elsker, setter seg i bevegelse, blir drevet ut av seg selv, blir tiltrukket og tiltrekker, gir seg selv til den andre og knytter livgivende relasjoner. Når det gjelder Guds kjærlighet, er ingen unyttig eller ubetydelig. Hver av oss er en misjon i verden fordi hver av oss er en frukt av Guds kjærlighet. Fedre og mødre kan forråde kjærligheten med løgn, hat og utroskap, men Gud slutter aldri fra å gi liv. Fra tidenes begynnelse har han bestemt hvert av sine barn til sitt guddommelige og evige liv (jf. **Ef 1,3–6**). Dette livet blir meddelt oss i dåpen, som gir oss troen på Jesus Kristus, seierherren over synd og død. Dåpen gjenföder oss i Guds bilde, og den innlemmer oss i Kristi kropp, som er Kirken. I denne betydning er dåpen virkelig nødvendig for frelsen, for dåpen garanterer oss at vi er sønner og døtre i Fars hus, alltid og overalt, og aldri foreldreløse, fremmede eller slaver. Det som i den kristne er sakramental virkelighet – hvis fullbyrdelse er eukaristien – er kall og bestemmelse for enhver mann og kvinne som søker omvendelse og frelse. For dåpen er jo oppfyllelsen av løftet om den guddommelige gave som gjør mennesket til sønn eller datter i Sønnen. Vi er barn av våre naturlige foreldre, men i dåpen mottar vi det opprinnelige faderskap og det sanne moderskap: Ingen kan ha Gud som Far som ikke har Kirken som mor (jf. den hellige **Kyprian av Kartago**, «*Om Kirkens enhet*», 4).

Vår misjon har da sine røtter i Guds farskap og Kirkens moderskap, for i dåpen fødes vi med den utsendelsen som Jesus gir etter sin påske: Som Far har sendt meg, sender jeg dere, fulle av Den hellige ånd, til forsoning for verden (jf. **Joh 20,19–23; Matt 28,16–20**). Denne utsendelsen tilkommer de kristne. Må intet menneske være foruten budskapet om dets kall til å være Guds barn, vissheten om dets egen personlige verdighet og om ethvert menneskelivs iboende verdi, fra unnfangelse til naturlig død. Når sekularismen, som jo er meget utbredt, blir til aktiv og kulturell avvisning av Guds virksomme farskap i vår historie, forhindrer den autentisk universelt brorskap å komme til uttrykk som gjensidig respekt for hvert enkelt liv. Uten Jesu

Kristi Gud blir enhver ulikhet til en infernalsk trussel, og dermed umuliggjøres all broderlig imøtekommenhet og all fruktbar enhet av menneskeheten.

Allmennbestemmelsen av den frelse som tilbys av Gud i Jesus Kristus, fikk **Benedikt XV** til å kreve slutt på all nasjonalistisk og etnosentrisk innestengthet, på all blanding av evangelieforkynnelse med kolonimakter og deres økonomiske og militære interesser. I sitt apostoliske brev *Maximum illud* minnet paven om at misjonens gudvilledede universalitet gjør det nødvendig å tre ut av ekskluderende tilhørighet til eget land og egen etnisk gruppe. For å åpne kulturen og fellesskapet opp for Jesu Kristi frelsende nyhet kreves overvinnelse av all slags utilbørlig etnisk og kirkelig innadvendthet. Også i dag trenger Kirken menn og kvinner som i kraft av sin dåp svarer raust på kallet om å gå ut av sitt hjem, ut av sin familie, ut av sitt hjemland, ut av sitt språk, ut av sin lokalkirke og bli sendt til folkeslagene, ut i en verden ennå ikke forklaret av Jesu Kristi og hans hellige Kirkes sakramenter. Ved å forkynne Guds ord, vitne om evangeliet og feire livet i Den hellige ånd kaller de til omvendelse, døper og tilbyr kristen frelse; og dette gjør de med respekt for den enkeltes personlige frihet, i dialog med kulturene og religionene til de folkeslag som de blir sendt til. *Missio ad gentes*, som alltid er nødvendig for Kirken, bidrar slik på grunnleggende måte til alle kristnes vedvarende omvendelsesprosess. Troen på Jesu påske, den kirkelige utsendelse gjennom dåp, den geografiske og kulturelle utgang av seg selv og sitt, behovet for frelse fra synd, og befrielse fra personlige og sosiale onder: På grunn av alt dette kreves misjon helt til jordens ytterste grenser.

Forsynet har villet at misjonsmånedens sammenfaller med **spesialsynoden om Kirkene i Amazonas**. Jeg ønsker derfor å betone at også for disse områdene og deres innbyggere er den misjon, som Jesus betrodde oss med sin Ånds gave, fortsatt aktuell og nødvendig. En ny pinse vil åpne Kirkens dører på vidt gap, for at ingen kultur skal forbli lukket i seg selv og intet folk være avsondret fra troens universelle fellesskap. Må ingen forbli lukket i sitt eget jeg, i selvoptatt etnisk og religiøs tilhørighet. Jesu påske sprenger grensene til trange verdener, religioner og kulturer og kaller dem til å vokse i respekt for menns og kvinners verdighet, mot en stadig fullere omvendelse til den oppstandne Herren, Sannheten, som skjenker alle det sanne liv.

Apropos dette husker jeg pave Benedikt XVI's ord ved begynnelsen av møtet mellom latinamerikanske biskoper i Aparecida, i Brasil, i 2007. Disse ordene ønsker jeg å sitere her og gjøre til mine: «Hva betydde det for landene i Latin-Amerika og Karibien at de tok imot

kristentroen? For dem betydde det at de lærte Kristus å kjenne og at de tok mot ham, Kristus, den ukjente Gud som deres forfedre, uten å vite det, hadde søkt i sine rike religiøse tradisjoner. Kristus var den frelseren som de i det stille hadde lengtet etter. Det betydde også at de med dåpsvannet mottok det guddommelig liv som gjorde dem til Guds barn; at de mottok Den hellige ånd, som kom for å gjøre deres kulturer fruktbare. Ånden rensket kulturene, utviklet de mange spirer og frø som det inkarnerte Ord hadde nedlagt i dem, og orienterte dem slik mot evangeliets veier. [...] Guds ord, som ble menneske i Jesus Kristus, ble også historie og kultur. Utopien om igjen å blåse liv i de prekolumbianske religionene og skille dem fra Kristus og Den universelle Kirke, ville ikke være et fremskritt, men tvertimot et tilbakeskritt. I virkeligheten ville det være en tilbakevending mot en historisk periode forankret i fortiden» (**tale ved åpningssesjonen**, 13. mai 2017: *Insegnamenti* III, 1 [2007], 855–856).

Vi betror Kirkens misjon til Maria, vår mor. I enhet med sin sønn satte jomfruen seg helt fra inkarnasjonen av i bevegelse og var villig til å gå helt opp i Jesu misjon. Ved foten av korset ble misjonen også hennes: å samarbeide som Kirkens mor, i Den hellige ånd og i troen, om å unnfange Guds nye sønner og døtre.

Jeg ønsker å avslutte med noen få ord om **Den pavelige misjonsvirksomhet** (Missio) som ble anbefalt som misjonsredskap allerede i *Maximum illud*. Missio tjener den kirkelige universalitet gjennom et verdensomspennende nettverk. Nettverket støtter paven i hans misjonsinnsats både med bønn, som er misjonens sjel, og med kristne karitative gjerninger. Deres bidrag hjelper paven i evangeliseringen av lokalkirker (**Selskapet for troens utbredelse**), i formasjonen av lokal klerus (**Apostelen Peters selskap**), i undervisningen av barn over hele verden i misjonsbevissthet (**Selskapet for den hellige barndom**) og i de kristnes trosundervisning i misjonsområder (**Foreningen av prester og ordensfolk i misjonsområdene**). Jeg fornyer min støtte til disse selskapene og håper at den ekstraordinære misjonsmåned oktober 2019 kan bidra til fornyelse av deres misjonstjeneste ved mitt embete. Av hjertet sender jeg min velsignelse til alle misjonærer og til alle dem som, i kraft av sin dåp, på en eller annen måte tar del i Kirkens misjon.

Fra Vatikanet, 9. juni 2019, pinsehøytiden

Frans